

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **Ing. T. C.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Martinem Rottou
sídlem Maiselova 38/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. 109560/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. 109560/2022/KUSK, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Rotty, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 6. 2022, č. j. MBE/40259/2022/VYST-KrS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“), nařídil žalobci a Bc. M. C. odstranit stavbu vjezdových vrat na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (dále jen „pozemek parc. č. XA“).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
3. Soud rozhodl o žalobě bez jednání, neboť pro tento postup byly dány podmínky dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Účastníci řízení nadto dali s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, souhlas – žalobce výslovný, žalovaný implicitní (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
4. Dokazování soud neprováděl, neboť bylo možné rozhodnout toliko na základě obsahu správního spisu, který nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a na základě skutečností, které byly mezi účastníky nesporné [srov. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2024, č. j. 6 As 336/2023-46, bod 9)].

Průběh řízení před správními orgány

5. Dne 17. 9. 2018 ohlásil žalobce s Bc. M. C. stavebnímu úřadu stavební záměr spočívající ve stavebních úpravách rodinného domu č. p. XB nacházejícího se v obci X na pozemku parc. č. st. XC ve stejnojmenném katastrálním území. Práce měly zahrnovat nejen opravy rodinného domu, ale i kultivaci souvisejících zahradních pozemků parc. č. XD a č. XA, nacházejících se s rodinným domem pod společným oplocením. Kromě jiného mělo být opraveno stávající zděné oplocení na pozemku parc. č. XA a tento pozemek měl být zpřístupněn z přilehlé pozemní komunikace č. III/1169 prostřednictvím nově zbudovaného sjezdu. Stavební úřad téhož dne vyzval stavebníky – žalobce a Bc. C. coby tehdejší spoluvlastníci výše uvedených pozemků – k doplnění potřebných náležitostí, mj. doložení rozhodnutí o připojení pozemku parc. č. XA na pozemní komunikaci.
6. Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2018, č. j. MBE/57303/2018/DOPR-Kuk, povolil Městský úřad Beroun, odbor dopravy a správních agend (dále jen „silniční správní úřad“), k žádosti stavebníků podle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a § 12 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), připojení pozemku parc. č. XA na silnici č. III/1169, a to z důvodu zřízení sjezdu, resp. nájezdu k rodinnému domu žalobce č. p. XB (dále jen „rozhodnutí o povolení připojení“). Podkladem rozhodnutí o povolení připojení pozemku bylo závazné stanovisko dopravního inspektorátu Beroun, územního odboru Krajského ředitelství policie Středočeského kraje coby dotčeného orgánu podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích (dále

jen „policejní orgán“). Policejní orgán se zřízením sjezdu souhlasil, ale požadoval, aby vjezdová vrata, budou-li zřízena, byla od okraje silnice odsazena nejméně ve vzdálenosti 5,5 m a aby nebyla otevírána směrem do komunikace.

7. Dne 7. 11. 2018 vydal stavební úřad pod č. j. MBE/72355/2018/VÝST-Ril společný souhlas s ohlášeným stavebním záměrem „*stavební úpravy rodinného domu X č. p. XB*“. Dne 6. 3. 2020 se na místě samém uskutečnila kontrolní prohlídka, během níž stavební úřad zjistil, že stavba byla zhotovena dle ověřené projektové dokumentace a je dokončena. Drobné změny stavby spočívaly toliko v nepodstatných odchylkách od ověřené projektové dokumentace.
8. Přípisem ze dne 10. 3. 2021 upozornil policejní orgán silniční správní úřad na to, že stavebníci nedodrželi podmínku č. 10 uvedenou ve výrokové části rozhodnutí o povolení připojení, která spočívala v tom, že „*[p]okud budou zřízena vjezdová vrata, musí být od komunikace vzdálena nejméně na délku největšího projektem předpokládaného vozidla, ne méně jak 5,5 m a nesmí se otvírat směrem do komunikace.*“ Silniční správní úřad posléze podal ke stavebnímu úřadu podnět k zahájení řízení o odstranění stavby vjezdových vrat. Stavební úřad provedl místní šetření, při kterém konstatoval, že vjezdová vrata byla realizována v rozporu s rozhodnutím o povolení připojení, a v návaznosti na to oznámením ze dne 16. 6. 2021 zahájil řízení o odstranění stavby. Protože žalobce podal dne 15. 7. 2021 žádost o dodatečné povolení stavby, stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil. V řízení o dodatečném povolení stavby byl žalobce vyzván, aby stavebnímu úřadu předložil projektovou dokumentaci včetně navrhované posuvné brány a stanovisko silničního správního úřadu. Navzdory této výzvě žalobce stavebnímu úřadu požadované listiny nepředložil, a stavební úřad tak usnesením ze dne 17. 12. 2021 řízení o dodatečném povolení stavby zastavil.
9. Stavební úřad následně pokračoval v řízení o odstranění stavby. Prvostupňovým rozhodnutím pak žalobci a Bc. C. nařídil stavbu odstranit s ohledem na rozpor *se společným souhlasem*, jakož i s ohledem na to, že stavba nebyla dodatečně povolena. Stavební úřad konstatoval, že nařízením odstranění vjezdových vrat „*se zamezí ohrožení zdraví a životů osob nebo zvířat z důvodu bránění plynulému průjezdu komunikací (zastavení osobního automobilu na tělese silnice po dobu nutnou k otevření vrat v nepřehledné zatáčce).*“
10. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl řadu námitek, které v podstatě odpovídají nyní uplatněným žalobním bodům. Žalovaný ale odvolání nevyhověl. Připomněl, že v rozhodnutí o povolení připojení silniční správní úřad uvedl podmínku pro případné umístění vjezdových vrat. Stavební úřad však zjistil, že žalobce vjezdová vrata umístil v rozporu s rozhodnutím o povolení připojení, pročež následně zahájil řízení o odstranění stavby. Žalobce nezpochybnil, že stavbu vjezdových vrat provedl v rozporu se společným souhlasem a rozhodnutím o povolení připojení, a neprokázal ani to, že tuto stavbu lze dodatečně povolit. Proto musí být nařízeno odstranění stavby.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalobce předně namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění a úvahy, kterými se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí řídil. Žalovaný se jednak zcela nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a vedle toho v odůvodnění napadeného rozhodnutí neformuloval ani žádné své úvahy a právní závěry pro rozhodnutí o odstranění stavby.

12. V další námitce žalobce podotýká, že stavební úřad dne 6. 3. 2020 při kontrolní prohlídce stavby „*stavební úpravy rodinného domu X č. p. XB*“, kterou žalobce provedl na podkladě společného souhlasu, konstatoval, že kromě drobných změn, které spočívají v nepodstatných odchylkách od ověřené projektové dokumentace, je stavba provedena dle projektové dokumentace a stavební úřad ji má za dokončenou. Tyto závěry stavební úřad vtělil do protokolu a žalobce od té doby žádným způsobem stavbu neměnil a ani neupravoval. Pouze po kontrolní prohlídce osadil zděné oplocení v místě sjezdu posuvnou branou na elektrický pohon pro účely zabezpečení soukromého pozemku a objektu k bydlení. Žalobce tak v dobré víře spoléhal na kontrolní činnost stavebního úřadu, který v rámci kontrolní prohlídky neshledal – vyjma nepodstatných odchylek – žádné závady a odsouhlasil provedení stavebních úprav. Následné nařízení odstranění stavby tak žalobce považuje za neoprávněný zásah do svých práv nabytých v dobré víře.
13. Žalobce dále namítá, že správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně nespecifikovaly, čemu má umístění vjezdových vrat odporovat. Je též názoru, že podmínka stanovená rozhodnutím o povolení připojení, aby vrata byla vzdálena od kraje vozovky 5,5 m, odporuje schválené projektové dokumentaci a je v podstatě technicky neproveditelná, v rozporu s faktickou prostorovou dispozicí pozemku. Pokud by totiž žalobce uvedenou podmínku skutečně splnil, ani při najetí či nacouvání do zbývajících prostoru dvorku na pozemku parc. č. XA by nebylo možné bránu uzavřít či s vozidlem dále manipulovat, neboť by to prostor na pozemku zkrátka neumožňoval. Podmínka závazného stanoviska policejního orgánu navíc vycházela z doporučujících technických norem, které ke dni vydání rozhodnutí o povolení připojení byly již neplatné. Žalobcem provedené řešení vyhovuje požadavkům § 12 vyhlášky a bylo v podstatě nejlepším možným řešením k dosažení zabezpečení vjezdu či vstupu do objektu rodinného domu a přilehlé zahrady. Žalobce vedle toho připomíná, že otevření brány trvá několik sekund a že provoz na silnici třetí třídy v obci je řídký. Dopravní plynulost ani bezpečnost tedy není zvoleným řešením nijak ohrožena.
14. Napadenému rozhodnutí žalobce dále vytýká, že se žalovaný v jeho odůvodnění nevypořádal s námitkou, že osazení sjezdu vraty odpovídá rázu obce X. V dané části obce jsou na shodné straně komunikace, jako se nachází rodinný dům žalobce, umístěny další rodinné domy se zahradami, přičemž v žádném případě není podmínka umístění vrat ve vzdálenosti 5,5 m od kraje komunikace splněna. Pokud by žalobce pozemek připojil ke komunikaci bránou nacházející se ve vzdálenosti 5,5 m od komunikace, došlo by tím k vytvoření nežádoucí proluky v jednotné řadě oplocení domů. Správní orgány tak žádným způsobem nezohlednily veřejný zájem na jednotném a jedinečném rázu obce X.
15. Správní orgány při svém rozhodování nevzaly v potaz ani chráněné zájmy žalobce. Pokud by v důsledku napadeného rozhodnutí zůstal pozemek žalobce „otevřený“, bylo by tak přílišně tvrdým a formalistickým přístupem ustupováno od ochrany života a zdraví osob, které užívají dům k trvalému bydlení. Správní orgány rovněž zcela přehlíží ochranu soukromí a vlastnictví a dochází ke znehodnocení nemovitosti jako takové.
16. Konečně žalobce namítá, že napadené rozhodnutí má diskriminační charakter, neboť zakládá nerovné postavení obyvatel obce. Rozhodnutí obou správních orgánů postrádá jakoukoliv racionalitu a vykazuje vůči žalobci nepřiměřenou tvrdost.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítá tvrzení, že žalobce mohl jednat v dobré víře. Žalobce si naopak již od vydání rozhodnutí o povolení připojení musel být vědom toho, že případná

vjezdová brána musí být umístěna v minimální vzdálenosti 5,5 m od komunikace. Dle žalovaného žalobce nepochybnil, že vjezdová vrata představují nepovolenou stavbu. Protože v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby žalobce neprokázal, že lze stavbu dodatečně povolit, byly splněny podmínky pro rozhodnutí o odstranění stavby. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje soudu její zamítnutí.

18. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na žalobních námitkách, které nadále rozvíjí.

Posouzení žaloby

19. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce na svém pozemku parc. č. XA v obci X umístil v místě sjezdu z tohoto pozemku na pozemní komunikaci č. III/1169 posuvná vjezdová vrata a že nedodržel podmínku, kterou silniční správní úřad stanovil v bodě 10 rozhodnutí o povolení připojení na základě závazného stanoviska policejního orgánu. Silniční správní úřad uvedl, že případná vjezdová vrata musí být od pozemní komunikace vzdálena nejméně na délku největšího projektem předpokládaného vozidla, tj. ve vzdálenosti alespoň 5,5 m, a že se nesmí otevírat směrem do komunikace. Žalobce však tuto podmínku nesporně porušil, neboť vrata umístil ve vzdálenosti 2 m od komunikace.
20. Třebaže stavba vjezdových vrat byla realizována v rozporu s požadavkem uvedeným v rozhodnutí o povolení připojení, je žalobce názoru, že správní orgány postupovaly nepřipustně formalisticky, pokud mu přikázaly vjezdová vrata odstranit. Žalobce argumentuje svojí dobrou vírou, neproveditelností podmínky silničního správního úřadu, neplatností aplikovaných technických norem, možným narušením rázu obce X, nutností chránit svůj život, zdraví, vlastnictví a soukromí, jakož i diskriminačním charakterem napadeného rozhodnutí. Kromě toho má žalobce za to, že se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, a že je tak napadené rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Naznačuje též to, že v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů absentují potřebné právní úvahy, které byly pro rozhodnutí o odstranění stavby zapotřebí.
21. Správní orgány nařídily žalobci odstranit stavbu vjezdových vrat na jeho pozemku podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“
22. Z citovaného ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nařídí odstranění stavby tehdy, jsou-li současně splněny dvě podmínky. Jednak musí být splněna podmínka, že je stavba prováděna, popř. provedena bez příslušného rozhodnutí, opatření, nebo jiného úkonu, který předpisy v oblasti stavebního práva k realizaci stavby vyžadují, resp. v rozporu s takovýmto úkonem. Současně musí být splněna podmínka, že musí jít o takovou stavbu, která nebyla dodatečně povolena v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona – tj. v řízení, které lze v jistém smyslu chápat jako řízení o předběžné otázce. Na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby, pokud bylo na návrh stavebníka zahájeno, tedy závisí i výsledek řízení o odstranění stavby.
23. Mezi stranami není sporné splnění druhé z uvedených podmínek, tedy že stavba nebyla v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dodatečně povolena. Tato skutečnost je ostatně dána existencí pravomocného usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby.

Otázka však zní, zda byla splněna první podmínka, tedy zda správní orgány dostatečně vysvětlily, s jakým rozhodnutím, opatřením, popř. jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem mají být vjezdová vrata v rozporu, resp. že byla provedena bez příslušného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu stavebního úřadu.

24. Na tomto místě soud uvádí, že správní orgány ve svých rozhodnutích operují *de facto* se dvěma rozhodnutími, která žalobce při realizaci posuvných vjezdových vrat údajně nerespektoval. Je to jednak rozhodnutí o povolení připojení, jednak společný souhlas. Stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby s tím, že vjezdová vrata byla umístěna v rozporu s rozhodnutím o povolení připojení. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí však stavební úřad naproti tomu konstatoval, že umístění vrat je v rozporu *se společným souhlasem*, a to bylo nakonec také důvodem toho, že žalobci přikázal stavbu vjezdových vrat odstranit. Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňuje jak rozhodnutí o povolení k připojení, tak i společný souhlas. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z vyjádření k žalobě soud dovozuje, že pokud by byla splněna podmínka uvedená v rozhodnutí o povolení připojení, tedy pokud by vrata byla umístěna ve vzdálenosti alespoň 5,5 od pozemní komunikace, stavební úřad by řízení o odstranění stavby nezahajoval, neboť by vše bylo „v pořádku“. Soud je názoru, že ohledně otázky, s jakým rozhodnutím má být stavba vrat pro jejich nedostatečnou vzdálenost od pozemní komunikace vlastně v rozporu, panovala v celém správním řízení, jakož i v napadeném rozhodnutí skutečně určitá nejistota.
25. Pokud jde o společný souhlas, kterým stavební úřad povolil záměr „*stavební úpravy rodinného domu X č. p. XB*“, nevyplyvá z něj samotného a ani z připojené ověřené projektové dokumentace, že by stavebníci měli nějaká vrata na sjezdu na pozemní komunikaci umisťovat – tedy ani to, že by je měli instalovat mimo linii opraveného zděného oplocení, jehož rekonstrukce byla součástí schváleného stavebního záměru, tj. „hlouběji“ ve svém pozemku parc. č. XA (ačkoliv dle žalovaného by právě takovéto řešení bylo v pořádku a společnému souhlasu by neodporovalo). To, že byl stavební záměr již dokončen v souladu s ověřenou projektovou dokumentací, pouze s drobnými nepodstatnými odchylkami, pak stavební úřad konstatoval v protokolu z kontrolní prohlídky stavby ze dne 6. 3. 2020. Závěr, že vjezdová vrata umístěná ve vzdálenosti 2 m od silnice odporují společnému souhlasu (a naproti tomu vjezdová vrata umístěná ve vzdálenosti 5,5 m by společnému souhlasu údajně neodporovala), tak z uvedených důvodů neobstojí.
26. Co se týče rozhodnutí o povolení připojení, silniční správní úřad jím vyslovil souhlas toliko s připojením pozemku parc. č. XA na silnici č. III/1169, tedy povolil jím sjezd, resp. nájezd z pozemní komunikace na pozemek parc. č. XA. Tímto rozhodnutím silniční správní úřad neumístil vjezdová vrata – to ostatně ani nebylo v jeho kompetenci. Pouze stanovil podmínku, že pokud nějaká vrata budou v budoucnu na sjezdu realizována, musí být od pozemní komunikace vzdálená nejméně 5,5 m. Je tedy pravdou, že žalobcem instalovaná vrata jsou s touto podmínkou v rozporu (a žalobce to ani nezpochybňuje), ovšem nelze učinit závěr, že byla provedena v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť rozhodnutí o povolení připojení je správní akt vyžadovaný předpisem v oblasti silniční dopravy při připojování nemovitostí k pozemní komunikaci a jeho účelem je zajištění bezpečnosti a plynulosti silniční dopravy.
27. Soud tedy konstatuje, že závěr správních orgánů o tom, že vjezdová vrata byla pro svoji nedostatečnou vzdálenost od pozemní komunikace realizována *v rozporu* s rozhodnutím

(opatřením nebo jiným úkonům) vyžadovaným stavebním zákonem, nebyl přesvědčivě odůvodněn, a soud podotýká, že takovýto rozpor sám nenalezl. Otázkou tak zůstává, zdali realizovaná vjezdová vrata nebyla provedena *bez* potřebného rozhodnutí (opatření nebo jiného úkonu) vyžadovaného stavebním zákonem, nicméně pro učinění takového závěru by v odůvodnění rozhodnutí o odstranění stavby nesměly chybět úvahy o tom, jaké rozhodnutí (opatření nebo jiný úkon) bylo pro umístění vrat zapotřebí, a zda vůbec nějaké zapotřebí bylo. Správní orgány však svůj závěr o naplnění podmínek pro odstranění stavby nezaložily na tom, že by posuvná brána byla provedena bez potřebného aktu stavebního úřadu. Tyto úvahy proto (logicky) v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí chybí. Uvedené skutečnosti jsou důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Závěr správních orgánů, podle kterého byla posuvná brána umístěna *v rozporu* s rozhodnutím o jejím povolení, nemá oporu ve správním spisu, neboť žádné rozhodnutí, kterým by bylo umístění posuvné brány povoleno, neexistuje, resp. se ve správním spisu nenachází.

28. S ohledem na zjištěný nedostatek napadeného rozhodnutí by bylo již nadbytečné zabývat se důkladně zbylými žalobními body. Jen ve stručnosti však soud podotýká, že naprostá většina námitek uplatněných žalobcem nejprve v odvolání a později v žalobě se zcela míjí s předmětem řízení o odstranění stavby, v němž soud posuzuje – jak již shora vyložil – jen dvě podmínky. Zcela mimo tento rámec se proto ocitají námitky žalobce o tom, že správní orgány nepřihlédly k jednotnému rázu obce X, námitky stran technické neproveditelnosti podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení připojení a o omezené prostorové dispozici pozemku parc. č. XA či námitky týkající se nerespektování života a zdraví osob a soukromého vlastnictví. Řada těchto námitek byl mohla být relevantní v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv však v řízení o odstranění stavby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 - 22). To je také důvodem toho, proč se soud nezabýval žalobcem navrhovanými důkazy (které jsou nadto založeny ve správním spisu, a nebylo by proto ani nutné provádět jimi dokazování). Samotné nevypořádání námitek, které do řízení o odstranění stavby zjevně „nepatří“, pak ani nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se správně zabýval pouze naplněním podmínek uvedených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Ovšem jeho závěr o tom, že vjezdová vrata měla být umístěna ve vzdálenosti alespoň 5,5 m od pozemní komunikace a že je nedodržení této vzdálenosti v rozporu s existujícím rozhodnutím (opatřením nebo jiným úkonem) vyžadovaným stavebním zákonem, soud za nepřezkoumatelný má.
29. V dalším řízení bude povinností správních orgánů ujasnit si, zda byla naplněna první podmínka pro odstranění stavby vyplývající z § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. zda vjezdová vrata byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Jak soud vyložil výše, společný souhlas, na jehož podkladě byl již řádně proveden a dokončen stavební záměr, podmínku umístění vjezdových vrat ve vzdálenosti alespoň 5,5 m od pozemní komunikace nestanovil a rozhodnutí o povolení připojení rozhodnutím ve smyslu citovaného ustanovení stavebního zákona není (jinými slovy ani tímto rozhodnutím nebylo umístění vjezdových vrat povoleno). Správní orgány se tak budou zabývat tím, zda k instalaci vjezdových vrat bylo zapotřebí jiného rozhodnutí (opatření, jiného úkonu) stavebního úřadu, a pokud dojdou k negativnímu závěru, budou povinny rozhodnout tak, že se odstranění projednávané stavby nenařizuje (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 - 93). Dospějí-li k závěru, že nějaké rozhodnutí stavebního úřadu k instalaci vrat potřeba bylo a že jím stavebník nedisponoval, neopomenou se ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne

12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, zabývat též tím, zda je k instalaci vjezdových vrat vyžaduje i současná účinná právní úprava (zejm. zákon 283/2021 Sb., stavební zákon). Ústavní soud totiž judikoval, že „nařízení odstranění stavby představuje nepřípustný zásah do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod za situace, kdy je odstranění části stavby zcela nepřiměřeným zásahem do vlastnického práva majitele a současně platí, že ponechání stavby v jejím stávajícím stavu nezasahuje do veřejného práva závažným způsobem, ani nezasahuje do práva jiných subjektů a nezabavuje jiné subjekty právní ochrany. Nepřiměřenost zásahu do vlastnického práva nastává zejména tehdy, kdy změnou hmotněprávní úpravy stavba jako celek spadá do tzv. volného režimu (nepodléhá žádnému veřejnoprávnímu povolení), kdy skutkové okolnosti případu svědčí o zcela marginálním překročení předpisů ze strany vlastníka, kdy v průběhu správního řízení vyjde dostatečně najevo, že práva jiných subjektů nejsou stavbou ve stávající podobě dotčena, příp. kdy různým postupem stavebního úřadu ve vztahu ke stavebníkům v obdobném postavení se stávající územní rozhodnutí stalo obsoletním.“

30. Závěrem a zcela nad rámec nezbytného odůvodnění soud podotýká, že skutečně nemá za to, že by daná vjezdová dálkově ovladatelná vrata vedoucí na pozemek parc. č. XA představovala opravdové ohrožení pro životy zdraví a zdraví osob, jak poznamenal stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. To už soud ostatně konstatoval v usnesení ze dne 2. 11. 2022, č. j. 43 A 77/2022 - 20, kterým žalobě přiznal odkladný účinek. Požadavek na to, aby sjezd mezi silnicí a vraty měřil alespoň 5,5 m, nevyplývá ani z § 12 vyhlášky zakotvujícím podmínky pro připojování nemovitostí k silnicím a místním komunikacím a v daném případě se soudu skutečně zdá být podmínka, kterou silniční správní úřad stanovil v rozhodnutí o povolení připojení, nepřiměřená okolnostem. Není totiž pravdou, že by se sjezd na pozemek nacházel v nepřehledné zatáčce, jak uvedl stavební úřad. Jedná se však o skutečnosti, které nejsou – jak soud vyložil shora – v řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona relevantní a bylo na žalobci, aby je uplatil v řízeních, kde relevantní být mohly.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Soud zjistil, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.. Věc soud vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Tato částka sestává ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladů na zastoupení ve výši 8 228 Kč. Náklady na zastoupení tvoří odměna za dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Repliku soud jako účelný úkon právní služby nevyhodnotil, neboť nad rámec žaloby neobsahuje žádná nová pro věc zásadní tvrzení. Jelikož je zástupce žalobce společníkem společnosti, která je plátcem daně z přidané hodnoty, patří mezi náklady zastoupení i náhrada daně, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. 21 % z 6 800 Kč (1 428 Kč).

Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 24. července 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu